

aardig geval van de Secundärbahn haast voor de Fliegende Blätter geschikt. De trein ging eerst langzamer rijden (overhaasten doet hij zich toch al niet) en hield daarna stil, de conducteur kwam naar buiten, nam van een paar kinderen, blijkbaar de zijne, een mandje in ontvangst, stapte weer in en nu kon de trein weer verder gaan.

Spoedig waren we te Remagen, en vertrokken vandaar naar Keulen, waar we overnachtten om den volgenden avond behouden en wel thuis te komen.

Een ieder die van den zomer naar den Rijn gaat raad ik aan Altenahr niet te vergeten en zoo de tijd het toestaat nog eens verder te gaan, voorwaar hij zal tevreden zijn! Alleen Altenahr loont de moeite, het is een heerlijk Eden en overtreft de Rijn zelfs verre en ons eigen vaderland, dat ontegenzeggelijk menig schoon en liefelijk plekje bezit, kan er toch niet mede vergeleken worden, zelfs het beroemde Zuid-Limburg haalt er niet bij.

Enschede, Januari 1904.

M. J. BLIJDENSTEIN.



## UPWIEKIS, DE SCHADUW.



ang, heel lang geleden, zoo vertelde mij Simmo, de Roodhuid, kwam Upwiekis de lynx klagen bij Clote Scarpe, het Groote Opperhoofd. „Zie, Groote Meester“, zei hij, gij zijt goed voor elk van uw schepselen, behalve voor mij. Pek kwam, de visscher, is listig en geduldig, hij kan vangen wat hij wil. Lgohs, de Panter, is sterk en onvermoeid; niemand kan hem ontkomen zelfs de groote eland niet. En Moween, de Beer, slaapt den heelen winter door, 's zomers kan hij eten wat hij wil; wortels en muizen en boschbessen, doode visch, vleesch, honing en roode mieren. Daardoor is hij altijd zat en gelukkig.

Maar mijn oogen deugen niet; zij staan helder, als van Scheplagan, den Arend, maar ik kan er niets mee zien, als het niet beweegt, want Gij hebt elk schepsel, dat zich verbergt net zoo gemaakt als het ding waartegen het zich verbergt.

Ook mijn neus is niet goed, want ik kan Seksagadazee, de patrijs, als hij onder de sneeuw zit te slapen niet ruiken, al loop ik er over heen.

En mijn voeten maken zoo'n leven in de bladeren,

dat Mocketakwes, de haas, mij hoort, en zich verstoopt en mij uitlacht, als ik hem wil pakken. En altijd heb ik honger. Maak mij nu als een schaduw, opdat niemand mij zal opmerken als ik op jacht ben.

Daarom gaf Clote Scarpe, het Groote Opperhoofd, die goed is voor alle dieren, aan Upwiekis een zachte grijze pels die 's zomers en 's winters bijna onzichtbaar is in 't bosch, en Hij maakte zijne voeten heel breed en bekleedde ze met zacht viit; en nu is hij werkelijk een bewegende schaduw, want gij kunt hem zien noch hooren. Maar de Groote Meester dacht ook aan de haas en hij gaf hem twee pelsen, een bruine voor den zomer, een witte voor den winter. Bijgevolg is hij nu nog moeilijker te zien dan vroeger, zoolang hij zich rustig houdt en Upwiekes moet heel slim wezen als hij hem vangen wil. Maar Upwiekis is niet erg snugger, Mocketakwes ziet hem meestal komen en duikt weg in zijn leger onder de bruine varens en slipt hem uit, of hij gaat rechtop zitten onder de sneeuw die op de laagste sparrentakken ligt en kijkt stilletjes toe, hoe de groote lynx doet, als hij jaagt en niets vangen kan.

Eens, lang geleden, kampeerde ik in de wildernis met Simmo, mijn Roodhuid. Het was winteravond en de sneeuw siepte zachtjes neer in 't vuur; het woud lag stil als de dood, toen plotseling een woeste kreet de duisternis uitbrak, vlak achter ons wind-schut van takkebossen. Ik sprong op en greep naar mijn geweer, maar Simmo die op zijn knieën lag voor het vuur, waarop hij net vleesch zou gaan braden, draaide zijn hoofd om bij den gil, luisterde even en ging voort met zijn werk. „Dat is Upwiekis, die vangt een haas“, zei hij.

Maar 't was mijn eerste lynx, en ik ben ook niet zoo kalm als mijn Simmo, en ik wou graag den pels van de schaduw mee naar huis nemen. Ik had zijn spoor den heelen dag al gevolgd en ik sloop weg in de richting waaruit de gil was gekomen, tot bij de commoessie, de kleine wigwam, die wij haastig hadden opgeslagen op de plek, waar 't spoor doodliep. Daar stond ik met mijn rug naar 't vuur, zoodat het niet in mijn oogen flikkerde. Ik had de dansende schaduwen van het onderhout vlak voor mij, maar al was Upwiekis daar aan de overzijde, en heel waarschijnlijk was hij er, dan had ik hem toch niet kunnen zien. Want hij is een schaduw tusschen schaduwen.

Met één verschil evenwel. Schaduwen kunnen geen struiken in beweging brengen. En ik zag een sparretopje verschuiven en een stukje sneeuw viel er af. Ik staarde met alle aandacht naar die plek. Toen werden er diep in het duister twee lichtjes aangestoken, beweeglijk flikkerende puntjes, ze worden grooter, worden gloeiende kolen, flikkeren op,



rood en groen, en ze branden in mijn oogen, zoodat ik ze knippen moet en onwillekeurig met de hand er over strijk. De kolen gloeien voort, sterker; ik



breng snel mijn geweer aan den schouder, weg is het vuur, uitgedoofd in één oogenblik; door het flikkerend kamplicht

kruipen de schaduwen de boschjes in en uit, en Upwiekis is een van deze en niet meer te onderscheiden.

Maar ik had er tijd en geduld voor over; later zag ik hem weer eens. Maktakwes, de groote witte haas, het lichthoofd, dat de dingen vergeet een

oogenblik, nadat ze gebeurd zijn, ziet mij staan en is nieuwsgierig. Hij vergeet dat hij een oogenblik te voren nog gejaagd werd, en komt nu eens kijken wie ik ben. Verschrikt spat hij weg, maar een minuut later komt hij weer aanhuppelen. Scherp vat ik de struiken achter hem in 't oog, ginds doet een schaduw een twijgje rijzen, daar sluipt de lynx voort, plat in de sneeuw, met oogen van vuur.

Weer voelt Maktakwes dat hij gejaagd wordt en doet het eenige, dat veiligheid belooft: hij hurkt neer, diep in de sneeuw, waar een sparretop zich over hem heen buigt en is zelf zoo stil en zoo wit als de sneeuw.

Upwiekis is het spoor al weer kwijt, hij zwabbert

heen en weer, sluipt voor en achteruit, draait zijn grooten kop naar alle kanten. Hij kan zijn wild niet zien, niet hooren en niet ruiken; maar hij zag even te voren een schilfertje sneeuw opvliegen en hij weet dat dit door den dikken poot van Maktakwes werd omhoog gegooid. Ik verroerde mij niet, stond onbeweeglijk als de groote spar die mij omhulde met zijn schaduw, en, voor 't eerst in mijn leven, zou ik de tragedie van lynx en sneeuwhaas zien.

De lynx zette zich vast in de sneeuw, alle vier pooten tegen elkaar gesloten, gereed voor den sprong. Daarop volgde er weer een gil, een schreeuw zoo hard en rauw en woest dat geen haas in staat is daarbij zijn zenuwen te bedwingen en onbeweeglijk te blijven liggen. Maktakwes springt recht overeind de lucht in. De lynx ziet hem, draait als een tol om zijn as, springt toe. Weer een gil, een andere, niet zoo luid, en alles is voorbij.

Daarom komt Upwiekis kreet zoo onverwacht en klinkt hij zoo woest in den winternacht. Het kampvuur lokt de hazen aan. Upwiekis weet dit heel goed en gaat zich verbergen tusschen de schaduwen van 't vuur. Maar hij vindt nooit iets, als hij er niet op trapt, en loopt twintig hazen of konijnen voorbij, voor hij er een vangt. Daarom gaat hij liggen, als hij weet, dat Maktakwes in de buurt is; hij duikt ineen voor een sprong, schreeuwt. De haas hoort het, schrikt op, zooals iedereen zou doen, die zulk een gil vlak bij zich hoort, en is verloren.

W. J. LONG.



62

Het leven van een schilder, zou niet toereikend zijn, om al de vormen van Orchideeën af te beelden, die voorkomen in de dalen van de Andes van Peru, zegt Alexander von Humboldt.

Veel eenvoudiger zijn onze inlandsche soorten, maar toch ook zij treffen ons door haar grillige vormen; en geen groep biedt ons meer stof tot opmerken en onderzoeken. Zij maken nog altijd door haar rijkdom van tinten en vormen, een bijzonderen indruk, en verdienen met recht den naam van de fraaiste planten, die de drassige en boschrijke streken van ons vaderland versieren.

Over het geheel genomen, geloof ik dan ook, dat de Standelkruiden zich mogen verheugen in de belangstelling van ieder, die wel eens geneusd heeft in het geheimzinnige tooverboek der Natuur. Mijn aandacht hebben zij getrokken van het eerste oogenblik af, dat ik van hun bestaan bewust was. Zij trokken mij aan door hun grillige, spookachtige, vormen, in eindeloze verscheidenheid, en door hun merkwaardige biologie. En toch hoe eenvoudig zijn de vragen, die zich voordoen bij aandachtige beschouwing van al die treffende merkwaardigheden, die ons in de groep der Orchideeën in zoo milden overvloed worden aangeboden.